

Της άρεσαν οι αριθμοί και τα ποσά. Σκαρφίστηκε ένα παιχνίδι, όπου κάθε αριθμός ήταν το μέλος μιας οικογένειας και το σύνολο σχημάτιζε μια οικογένεια με την ιστορία της. Το μηδέν ήταν ένα μωρό στην αγκαλιά. Δε δημιουργούσε κανένα μπελά. Όποτε εμφανιζόταν, το «έπαιρνες» απλώς μαζί σου. Ο αριθμός 1 ήταν ένα όμορφο κοριτσάκι, που μόλις έκανε τα πρώτα του βήματα και ήταν εύκολο να το κρατάς από το χέρι, ο αριθμός 2 ήταν ένα αγοράκι που μπορούσε να περπατάει και να μιλάει λίγο. Έμπαινε στη ζωή της οικογένειας (σε προσθέσεις, κλπ.) μ' ελάχιστο κόπο. Και ο αριθμός 3 ήταν ένα μεγαλύτερο αγόρι, που πήγαινε στο νηπιαγωγείο και που χρειαζόταν κάποια προσοχή. Μετά ερχόταν το 4, ένα κορίτσι στην ηλικία της Φράνση. Το φρόντιζες εύκολα, όπως το 2. Η μητέρα ήταν το 5, ευγενικιά και τρυφερή. Στις μεγάλες

προσθέσεις ερχόταν και τα ευκόλυne όλα, σαν πραγματική μητέρα. Ο πατέρας, το 6, ήταν κάπως δυσκολότερος από τους άλλους, αλλά πολύ σωστός. Όμως το 7 ήταν στριμμένο. Ήταν ένας ιδιότροπος γεροπαππούς, που δεν καταλάβαινες πώς ξεπεταγόταν μπροστά σου. Η γιαγιά, το 8, ήταν κι αυτή κάπως στριφνή, αλλά την καταλάβαινες ευκολότερα από το 7. Το πιο ζόρικο απ' όλα ήταν το 9. Ήταν ένας επισκέπτης που δυσκολευόταν πολύ να τον ταιριάξει μέσα στην ζωή της οικογένειας!

Όταν η Φράνση πρόσθετε ένα ποσό, σκάρωνε μια ιστοριούλα που να ταιριάξει με το αποτέλεσμα. Αν το γινόμενο ήταν 924, σήμαινε πως ο επισκέπτης πρόσεχε το αγοράκι και το κοριτσάκι, ενώ η υπόλοιπη οικογένεια είχε βγει έξω. Όταν εμφανιζόταν ένας αριθμός σαν το 1024, σήμαινε πως όλα τα παιδάκια έπαιζαν στην αυλή. Ο αριθμός 62 σήμαινε πως ο μπαμπάς έπαιρνε το αγοράκι να το πάει περίπατο. Το 50 σήμαινε πως η μαμά εβγαζε το μωρό με το καροτσάκι του για να πάρει αέρα και το 78 σήμαινε πως ο παππούς και η γιαγιά κάθονταν σπίτι, κοντά στο τζάκι, ένα χειμωνιάτικο βράδυ. Κάθε συνδυασμός αριθμών αποτελούσε μια καινούρια συγκέντρωση της οικογένειας και αυτές οι ιστορίες ποτέ δεν έμοιαζαν μεταξύ τους.

Η Φράνση συνέχισε το παιχνίδι στην άλγεβρα. Το X ήταν η αγαπημένη του αγοριού, που μπήκε στη ζωή της οικογένειας. Το Ψ ήταν ο φίλος της κοπέλας που δημιούργησε αναστάτωση. Έτσι η αριθμητική πήρε ζεστό και ανθρώπινο χαρακτήρα για τη Φράνση και της γέμιζε πολλές μοναχικές ώρες της ζωής της.

Από το βιβλίο της Μπέττυ Σμιθ, *Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν*. Μετάφραση Λένα Μιλίλη, Εκδόσεις Αποσπερίτης, Αθήνα 1986